

Rozhovor

Na moje dotazy odpovídala žena, která žije v České republice. Je jí 43 let, narodila se přesně v roce, kdy začala normalizace. Její postřehy jsou z pohledu malého dítěte, později dospívající slečny. Za dob SSSR byla školou povinná.

Otázka první: Měli jste doma televizi? Případně jakou a odkud?

Žena: Měli jsme doma černobílý televizor TESLA a potom v roce 1985 koupil táta barevnou televizi vyráběnou v SSSR a to byla velká událost v rodině. Ani jedna neměla dálkové ovládání a vstávali jsme z křesla přepínat ručně. Ta černobílá měla navíc jen dva programy. První a druhý. Víc jich prostě tehdy nevysílalo.

Otázka druhá: Co si za mlada sledovala v televizi?

Žena: Když mi bylo asi tolik co je vám dneska, tak jsem sledovala hlavně seriály - 30 případů majora Zemana, Nemocnice na kraji města, a podobně, a potom jsem měla hrozně ráda pořad Hitšarada, který dělal Šíp s Uhlířem, a byla to vlastně hitparáda českých klipů, později přibyl bratislavský Triangel, který uváděl Meky Žbirka, v podstatě všechny hudební pořady, které se tam vysílaly. Vrchol byly záznamy písničkového festivalu ze San Rema (Itálie) kde byl třeba Toto Cutugno Richhi e Poveri apod., to byla jediná povolená západní muzika u nás. Jako malá jsem se koukala ještě na Studio Kamarád v neděli ráno. Dávali ale taky třeba Profesionály (detektivky z Británie) nebo Komisaře Moulina (detektivky z Francie), tak to mě taky bavilo. a potom vánoční pohádky a Silvestra... To je vlastně pořad stejné jako dneska to vánoční vysílání.

Otázka třetí: Vnímala si, že vám televize nesdělovala úplně všechno?

Žena: Nevnímala. Masírovali nás ze všech stran. Až na VŠ jsem začla poslouchat Svobodnou Evropu, ale bylo to zakázané!

Otázka čtvrtá: Byly v televizi i pořady či pohádky ze SSSR? Jaké?

Žena: Určitě Mrazík i Jen počkej, zajíci! To jsme milovali!!! Ale vážně. Občas jsme koukali i na filmy ze SSSR, které se týkaly 2. světové války, hrozně se mi líbil tehdy dokumentární seriál Velká vlastenecká válka. To byla velice zajímavé, bylo to snad 30 dílů plných dokumentů a zajímavostí o 2. světové válce v SSSR.

Otázka pátá: Jak by si tehdy a dnes hodnotila pořady na komunistická výročí?

Žena: Měli jsme z toho legraci, nikdo to nebral vážně, brali jsme to jako nutnost, ale nemyslím si, že bych na to někdy koukala a že by mě to zajímalo. Dneska z toho mám legraci rovněž. Bylo to nesmírně nabubřelé.

Otázka šestá: Vystupovali někdy politici v televizi?

Ano, vystupovali, ale pouze když četli projevy. Neexistuje, že by byli v nějakém pořadu zábavného typu a ani nebylo možné jim klást otázky. Vlastně ještě ve zprávách, když otvírali nějakou výstavu typu Země živitelka nebo Brněnský strojírenský veletrh a chválili tam úžasné úspěchy socialistického průmyslu a zemědělství. Snad takový zajímavý postřeh... Většinou tam mluvili jako představitelé strany (KSČ) a v podstatě se ani nevědělo kdo je jakým ministrem. Všichni znali jen generálního tajemníka KSČ a pak prezidenta a premiéra - tehdy se říkalo předseda vlády.

Otázka sedmá: Byl v televizi znát odpor k "imperialistickým štváčům"?

Asi ano, ale byla jsem v pubertě, tohle mě nezajímalo. Jen si pamatuju, jak jsem se s dědou pohádala, že kapitalismus je hrozně špatný, protože jsou tam nezaměstnaní. Připadalo mi, že to je vůči těm lidem strašně nespravedlivé, že nemohou pracovat a žijí v bídě. Děda se na mě kvůli tomu hrozně zlobil, že jsem tak pitomá. Ale já byla opravdu jen zmasírovaná tou propagandou. Jsem hrozně ráda, že se nezachovala nikde moje slohová práce, která snad někde dostala i cenu, a byla na téma emigrace. Já jsem tam ty emigranty tak odsuzovala!